

Verloren Onschuld

Lois Blommestein

Verloren Onschuld

Copyright © 2023 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Petra Podevyn, Patricia Fransen
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 9789-464-807-295
ISBN e-book: 9789-464-807-288
Eerste druk
<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>
Instagram: loisblommestein
Twitter: @Loisblom
www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“Zwakheid van houding wordt zwakheid van karakter.” – Albert Einstein

Deel 1

*

Ik streelde haar zachtjes, vol liefde, net zoals ik een kat zou aaien. Ik keek naar haar lieve gezicht. Haar ogen waren open, keken mij aan. Ze lag met haar hoofd op mijn arm, zoals een pasgeboren baby. Ze had geblondeerd haar, maar je kon de bruine uitgroei duidelijk zien. Haar wenkbrauwen waren perfect geëpileerd, duidelijk het werk van een schoonheidsspecialiste. Ik snoof de geur op van lavendel en nog iets wat ik niet kon thuisbrengen, waarschijnlijk afkomstig van een duur merk parfum. Het was duidelijk dat ze veel tijd en geld besteedde aan haar uiterlijk. Haar mond stond halfopen alsof ze iets wilde zeggen. Ik streelde haar wang. 'Sst, stil maar. Het komt goed.' Ik loog en dat wist zij ook. De drugs die ik in het drankje had gestopt, dat ik haar had aangeboden, deed zijn werk prima. Ik had op internet gelezen dat alcohol en rohypnol niet goed samengingen, dat degene die het inneemt slaperig wordt. Ik glimlachte. Het klopte. Ze mompelde iets. Ik legde mijn hand op haar mond. Haar handen waren vastgebonden met een stuk ijzerdraad. Haar shirt was gescheurd en haar broek was afgeleden tot op haar knieën. Er zat een bloedvlek op. Ze bewoog met haar bovenlichaam en maakte een soort gillend geluid. Ik drukte mijn hand harder tegen haar mond, kneep haar neus dicht. Ze begon te worstelen, wilde zich nog verzetten, maar wist dat ze de strijd ging verliezen en het voor haar hier zou eindigen. Ik wachtte tot ik zeker wist dat ze dood was, ze bood geen weerstand meer. Ik haalde mijn hand weg en glimlachte. Door de handschoenen zou ik geen vingerafdrukken achterlaten of welk spoor dan ook. Haar ogen waren glazig van de tranen. Ik bracht mijn hoofd naar dat van haar, kuste haar voorhoofd. Ik nam een doekje om eventuele sporen van mezelf te verwijderen. 'Goed gedaan, mijn lief.'

*

1. Lola

Ik voelde iets nats op mijn gezicht, het kriebelde, was ruw, voelde niet fijn aan. Ik opende mijn ogen en zag Jezzie, mijn poes. Ze was me aan het likken. 'Jezzie!' Het beestje miauwde, hield haar kop schuin en sprong van mijn bed. Ze wist dondersgoed dat ze niet boven mocht komen en al helemaal niet op de bedden. Jezzie was een zwarte poes met een klein wit streepje boven haar neus. Ze was aan de dunne kant; dat kwam doordat haar vorige baasje niet goed voor haar had gezorgd. Ze woonde vroeger in een flat bij een oud vrouwtje van tachtig, met twintig andere katten. De dierenbescherming vond dat de vrouw aan één kat genoeg had en bracht de rest van de katten naar het dierenasiel. Ik kon me de dag nog goed herinneren dat we Jezzie ophaalden; ze had me meteen in de gaten, keek me recht aan, liep naar de tralies van haar kooi en begon te spinnen. Het was een slim en lief beestje en ik hield meteen van haar.

Ik keek naar de wekker die op mijn nachtkastje stond. Hij gaf aan dat het tien over acht was. Gelukkig had ik het eerste uur vrij en kon ik nog even rustig aan doen. Het was vandaag woensdag, wat betekende dat het een korte dag zou worden; ik had maar tot twee uur les en dat kwam goed uit. Na school mocht ik helpen in het asiel met de jonge pups en kittens die net binnen waren gebracht. Ze werden eerst gewassen - dit was de leukste klus omdat je dan de dieren goed kon leren kennen - en gecheckt op ziektes. Vervolgens werden ze gewogen en gemeten. Alle gegevens werden bijgehouden in een groot logboek. Ik opende mijn raam voor extra frisse lucht. Het beloofde een warme dag te worden. Hoewel het net mei was, waren er nu al heel wat mooie dagen geweest. Ik wierp een blik door mijn slaapkamer. Hij was

niet groot; meer een doorsnee kamer met een eenpersoonsbed, een kledingkast, een bureau met daarop mijn laptop en allerlei spullen voor school. Mijn zus Jenna sliep op zolder. Ik mocht niet zomaar op haar slaapkamer komen zonder haar toestemming - alsof ik dat wilde. Ik had geen enkele behoefte om erachter te komen wat ze daar deed.

'Mam, waar is -' Jenna liep langs mijn kamer, keek mij boos aan en rende naar beneden. Zuchtend sloot ik de deur. Ik had geen zin in gezeur. Jenna en ik waren een tweeling, maar soms leek dat helemaal niet zo, we waren zo verschillend. Ik hield van jurkjes en rokjes, trok bijna nooit een broek aan, behalve als ik naar het asiel ging. Je zou Jenna een miljoen moeten geven voor zij zich in een jurk zou hijsen. Ik pakte mijn make-up, liep naar de badkamer en sloot de deur.

'Lola!' riep Jenna.

'Ja?'

De deur ging open. Jenna stond in de deuropening. Ik wilde commentaar geven op haar te korte shirtje en haar boxershorts die te ver boven haar broek uitstak. Ze zag mijn blik, trok een wenkbrauw omhoog. 'Wat?'

'Niets. Wat heb jij nou?'

'Niets. Laat maar.' Ze liep weer weg. Ik schudde mijn hoofd. Ik smeerde een laagje dagcrème op, bracht wat oogschaduw, eyeliner en mascara aan, kamde mijn haar - de bruine krullen die ik van mijn vader had geërfd - en spoot er wat haarspray op, schudde het door elkaar en was tevreden met het resultaat. Op de overloop kwam ik Jezzies weer tegen. De poes rende snel naar beneden. Ik volgde haar en opende de deur naar de keuken. Mijn moeder zat aan de eettafel, er stond een kopje koffie voor haar neus. Ze zat te lezen, een sigaret bungelend uit haar mond. 'Goedemorgen,' zei ik.

Ze glimlachte zodra ze me zag. 'Goedemorgen, lieverd. Lekker geslapen?'

Ik zette de waterkoker aan. 'Ja, hoor. Hé, wat is er met Jen?'
'Ach, ze is weer eens iets kwijt en geeft ons de schuld ervan. Laat haar maar.'

Jenna kwam de keuken in. Ze had haar oordopjes in en ik kon de muziek duidelijk horen; het was één van haar favoriete rockbands. Mijn moeder en ik wisselden een veelbetekenende blik. Jenna leek het niets uit te maken dat we het vervelend vonden dat ze muziek luisterde in ons bijzijn. Ze pakte een flesje frisdrank uit de koelkast. Ik pakte een kop uit de kast. 'Wil je ook thee, Jen?'

Ze hoorde het niet. Ze liep weer weg. Ik draaide me om naar mam.

'Het is zo irritant!' siste ik, terwijl ik thee inschonk voor mezelf.

'Ik weet het. Ze heeft het nu gewoon even moeilijk.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat is geen excuus,' zei ik, terwijl ik suiker in mijn thee schepte. 'We hebben het allemaal niet makkelijk. De enige die het makkelijk heeft is papa.'

'Lola, dat is niet waar. Hij -'

'Oh, je gaat hem nog verdedigen ook? Mam, hij heeft je in de steek gelaten voor een of ander huppelkutje.'

Mijn moeder sloeg de krant dicht, dronk haar koffie op. Ik wachtte op een reactie van haar maar die bleef uit. Mijn zus trok haar jas aan en pakte haar iPod uit haar broekzak. Ze drukte op een knopje, keek even naar ons, maar zei niets. Ik dronk mijn kopje leeg en zette het in de vaatwasser. Ik was het soms zo zat om hier te wonen; het voelde soms zo doods aan. Het was een gevoel dat ik vaak had, en ik wist niet wat ik eraan moest doen. Het stak me, omdat ik te doen had met mijn moeder, maar ik wilde er voor haar zijn.

'Ik ga, doe!' Jenna gaf mijn moeder een zoen en vertrok. Ik maakte mijn lunch klaar, en terwijl ik dat deed, dacht ik aan Jenna. Ja, ze had veel aan haar hoofd, dat wist ik ook wel, maar dat was nog geen reden om zich zo te gedragen. Ze was veel

introvertter dan ik, ze praatte nooit over haar gevoelens en was over het algemeen heel stil. Ik was veel assertiever, had veel vrienden, maakte makkelijk sociaal contact. Wat dat betreft liep Jenna wat achter qua verbale communicatie. Ik zag haar bijna nooit met vriendinnen; ze was meestal alleen, in haar eigen wereld teruggetrokken. Jenna hield niet van uitgaan, ze deed het soms wel, maar echt leuk vond ze het niet. Ik vond het juist heerlijk om te feesten, te praten met bekenden en lekker te dansen. Ik pakte mijn tas in en was klaar om naar school te gaan. Mijn moeder zei dat ik me niet zo'n zorgen moest maken om Jenna, dat het wel goed kwam. Ik glimlachte. Ach, dat wist ik ook eigenlijk wel. Ik haalde mijn schouders op. 'Ja, ik weet het. Tot vanavond.' Ik gaf haar een zoen.

'Ga je nog naar het dierenasiel?' vroeg ze.

'Ja, een paar uur. Ik ben voor het eten weer terug.'

Ik pakte mijn helm en zette hem op. 'Tot vanavond!'

'Doei, lieverd,' zei mijn moeder.

Ik trok de deur achter me dicht, zocht naar mijn sleutel. Ik vond hem in mijn jaszak, stak hem in het slot, startte mijn zwarte scooter en reed weg. De frisse wind in mijn gezicht voelde heerlijk aan. De school was niet ver bij mijn huis vandaan; zo'n tien minuten racen mits de stoplichten allemaal groen waren. Als dat niet zo was, kon de reistijd wel oplopen tot twintig minuten. Het stoplicht was rood, ongeduldig wachtte ik tot hij op groen sprong. Ik haatte dat oponthoud. Het was zo nutteloos. Aan de linkerkant naast me stond een grote auto, een Volkswagen. Zijn motor maakte een hard, sputterend geluid. Daar moest nodig naar gekeken worden, dacht ik. Ik zag dat er een man achter het stuur zat. Hij was kaal en deed me op de een of andere manier aan mijn vriend Jason denken. Die wilde ook zijn hoofd kaalscheren, maar dat verbood ik hem. Ik was juist dol op die bruine krullen van hem, zijn kuiltjes in zijn getinte huid en zijn mooie bruine ogen. Hij was mijn lieverd en ik was er zeker van

dat hij de ware was. Het stoplicht sprong op groen en de auto reed met volle snelheid weg. Ik gaf gas, sloeg rechtsaf en zag het schoolgebouw al staan. Het was een groot modern gebouw, met verschillende felle kleuren aan de buitenkant. De architect wilde waarschijnlijk dat het zou opvallen tussen de “normale” gebouwen. Ik keek in mijn spiegel en zag Freddi - een klasgenootje - achter me rijden. Hij zat in de auto van zijn oom. Ik reed het terrein op, naar de plek waar alle scooters geparkeerd stonden. Ik stapte af, zette mijn helm af, opende de buddy en pakte het kettingslot.

‘Lola!’ Ik keek op, het was Sinara, mijn vriendin. Zij had me overgehaald om na de havo deze opleiding te gaan volgen. We volgden de opleiding pedagogiek en zaten nu in ons tweede jaar. Sinara was half Indo. Ze had een Nederlandse moeder en een Indonesische vader, maar ze sprak geen Indonesisch. Haar oudste broer was eenentwintig, de andere was tien. Haar moeder werkte in de zorg. Wat haar vader deed, wist ik niet precies. Ze had het me wel verteld, maar waarschijnlijk was het niet boeiend geweest en had ik het daarom niet onthouden. Ik wist wel dat Sinara’s moeder een heel lieve vrouw was, die altijd klaar stond voor iedereen die langskwam. Ik vond haar vader een serieuze man, maar nu ik hem beter leerde kennen, viel hij wel mee. Sinara had mij verteld hoe haar ouders elkaar hadden ontmoet: haar vader was op vakantie met zijn vrienden en op een warme zomeravond gingen ze iets eten in Amsterdam. Sinara’s moeder werkte als serveerster in het restaurant en ze bediende haar toekomstige man. Ze keken elkaar aan en het voelde voor beiden meteen goed, alsof het voorbestemd was dat ze elkaar ontmoetten. Ze trouwden en niet veel later werd Sinara’s broer geboren. Ik vond het een mooi, romantisch verhaal.

Ik zette mijn scooter op slot en haalde mijn tas uit de buddy. ‘Hé, Si. Wat hebben we...’

Ik schrok van twee koude handen op mijn ogen. ‘Frank?’ Geen

reactie. 'Demi?' Geen reactie. Ik hoorde iemand lachen. 'Jason!' Ik draaide me om en zag dat hij het inderdaad was. Hij grijnsde, gaf me een zoen en sloeg zijn armen om mijn nek. Ik glimlachte. 'Wat doe jij hier? Ik had je helemaal niet verwacht.'

Jason zat sinds een halfjaar bij mij in de klas. Hij was eerder een opleiding begonnen, iets met economie, maar dat vond hij niets. Hij stapte over en we konden regelen dat we bij elkaar in de klas zouden komen te zitten.

Jason keek verbouwereerd, alsof ik iets heel gek had gezegd. 'Ik?'

Ik trok me los en zei tegen Sinara: 'Waarom geven mannen nooit toe dat vrouwen altijd gelijk hebben? Je had gezegd dat je niet zou komen. Je had iets "anders" te doen.' Zo had Jason het gezegd, hij had niet verteld wat hij ging doen en ik wilde niet doorvragen. We hadden elkaar gisteren kort voor het slapen gebeld, en ik had mijn hoofd er niet bij. Ik keek naar MTV, naar een realityserie.

'Hé!' Jason pakte mijn kin vast en zoende me. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Zo had ik hem nog niet eerder meegemaakt. Hij had me nog nooit zo vastgepakt, deed altijd teder. Ik keek hem vragend aan.

'Niets. Laat maar,' zei Jason op vlakke toon. Hij liet me los en liep naar zijn vrienden. Ik keek hem verbijsterd na.

'Is er iets gebeurd wat ik moet weten?' vroeg ik aan Sinara.

'Nee,' zei Sinara. 'Hij was al chagrijnig voor hij jou zag. Ik heb geen idee wat er is.'

'Waarom is hij chagrijnig?' vroeg ik me hardop af. 'Er zal toch wel een reden zijn? Si - straks vindt hij me niet meer leuk.'

Sinara schudde haar hoofd. 'Hij is dol op je, Lola. Echt waar. Waarom zou hij niet meer met je willen? Je bent mooi, slim en veel te leuk om te laten lopen. Geloof me maar.'

Ik wilde haar geloven. Er was vast niets aan de hand, niets waar ik me zorgen over hoefde te maken. Jason praatte met zijn

vrienden en keek mij niet meer aan. Het eerste lesuur zou beginnen. Ik had er geen zin in, maar ik wist dat het een belangrijke les zou worden, een die je niet moest missen. Ik probeerde mijn aandacht bij de les te houden, maar ik bleef aan Jason denken, aan de ontmoeting van vanochtend. Hij zat schuin voor mij, met zijn rug naar de muur toe. Ik hoorde de leerkracht praten, probeerde me te concentreren. Er was iets aan Jasons houding dat mij ongerust maakte. Hij leek zichzelf niet, en ik wilde met hem praten. Ik wilde dat hij nu naar mij keek, glimlachte en iets liefs in mijn oor fluisterde zodat ik me gerust gesteld voelde.

Dat deed hij niet. Hij bleef in zichzelf gekeerd.

2. Jenna

Ik stond op het station en zag de ene trein na de andere vertrekken. Ik keek voor de vierde keer op mijn horloge. Kwart over negen. Ik vloekte. Het liefst wilde ik op mijn fiets stappen en terug naar huis fietsen om me op te sluiten. Ik vroeg me weer af waarom ik deze opleiding had gekozen. Op internet had het me een leuke studie geleken, HBO Nederlands - maar achteraf was het geen goede keuze geweest. Ik dacht er al een tijdje aan om een andere studierichting te kiezen. Ik wilde meer de journalistieke kant op; het leek me geweldig om stukjes te schrijven voor de krant of recensies over boeken en films. Ik schreef nu al vaak en veel en ik had gedacht dat de studie Nederlands mijn taalkunde zou verrijken, zodat ik meer motivatie kreeg.

Daar kwamen ze eindelijk aan. Ze kwamen gelukkig net op tijd voor de trein die we moesten nemen.

We zouden een dagje naar Amsterdam gaan, even iets anders dan studeren. Met de muziek van mijn iPod in mijn rechteroor begroette ik de groep.

‘Lekker op tijd.’

‘We hebben ‘m toch gehaald, niet zo zeuren,’ zei Dimitri. Hij en ik konden het op de één of andere manier nooit goed vinden met elkaar.

Sara zei: ‘Welk spoor moeten we hebben?’

‘Drie en we hebben - laat ik zeggen - ongeveer twee minuten.’

De trein kwam al aan. Ik zag iets vanuit mijn ooghoek en toen ik me omdraaide, zag ik op een tv-scherm in een wachtruimte dat er een verslaggever voor een school stond; dat was heel duidelijk te zien. Ze bracht verslag uit. Ik kon niet zien waar het over ging.

‘Hé, wil je mee of ga je lopen?’ riep Dimitri. Ik stapte in, waarna de deuren sloten en de trein begon te rijden. We liepen de coupés in en uit, totdat we er één vonden waarin ruimte genoeg was; met zijn vijftien namen we vrijwel elke stoel in de coupé in beslag.

Ik ging naast Sara zitten, een meisje waar ik goed mee op kon schieten. 'Wat luister je?' vroeg ze.

'Naar een rockband. Ken je "The Rasmus"?'

Ze schudde haar hoofd. 'Mag ik luisteren?'

Ik liet haar luisteren. 'Wel goed,' zei ze na een tijdje. Ze glimlachte.

'Dat is het zeker.'

'Naar wat voor troep luister je, Jen?' vroeg Dimitri. Ik voelde alle ogen op mij gericht. Ik voelde mijn wangen kleuren. In het middelpunt van de belangstelling staan was niet mijn sterkste punt. Ik was er goed in om zo onopvallend mogelijk te zijn. Laat mij maar mijn eigen gang gaan.

'Niet iets wat voor jouw oortjes is bestemd,' zei ik zo vastberaden mogelijk.

'Herrie dus.'

'Dat zeg ik niet.'

Dimitri trok een gezicht. Ik liet het maar zo. Ik had geen zin in een discussie. Ik keek naar Sara die met iemand zat te sms'en. Ze zag me kijken en zei toen: 'Mijn neef zit op school in Amsterdam. Er is daar vanochtend een dood meisje gevonden.'

'Wat erg,' zei ik geschokt.

Ze knikte. 'Het was zijn vriendin.'

'Jezus! Hoe is ze doodgegaan? Weten ze dat al?'

'Hij zegt van niet, maar hij werd wel meteen verhoord.'

'Wat is er?' vroeg Dimitri, die had gehoord dat we praatten. 'Is er iemand dood?'

'Jezus, Dimitri!' siste ik.

'Wat? Wat doe ik nu weer?'

'Laat maar,' mompelde Sara. Ze legde haar hoofd tegen het raam, om te proberen te verbergen dat ze huilde. Ik zag de tranen over haar wang rollen. Ik had met haar te doen en wilde haar troosten. 'Meiden,' mompelde Dimitri. Hij richtte zich weer tot zijn vrienden.

‘Wil je naar je neef toe?’ vroeg ik.

‘Ja. Ga je mee?’

Ik was verrast door haar vraag. Dat had ik niet verwacht. Ik wilde haar niet in de steek laten en knikte. ‘Ja, is goed.’

Sara glimlachte door haar tranen heen. ‘Dank je.’

‘Kende je haar?’

Ze veegde haar tranen weg. ‘Ja, ik heb haar een paar keer gesproken. Ze kwam wel eens mee op verjaardagen. Litza heette ze. Leuk meisje, heel spontaan, heel -’ Haar stem brak, ze begon nu echt te snikken. Nu keek iedereen onze kant op. Michael, een klasgenootje waar ik het wel goed mee kon vinden, liep naar ons toe. ‘Gaat het?’

Ik antwoordde voor Sara. ‘De vriendin van Sara's neef is dood. Dat heeft ze net gehoord.’

‘O - dat is klote.’

‘Zeker,’ zei ik. Ik streelde Sara's schouder terwijl ik haar troostte. ‘Dat is het zeker.’

Op het station bespraken we wat we gingen doen. Het plan was in eerste instantie gezellig de stad in te gaan, te winkelen en voor wie wilde, een terrasje te pakken, maar dat werd in zoverre bijgesteld dat ik nu met Sara mee kon.

Ik zou met Sara meegaan naar de school van haar neef, waar hij nog was. Sara zag er bleekjes uit, en haar ogen waren rood van het huilen. Ik legde een arm om haar heen. ‘Kom, dan gaan we.’ De rest ging richting het centrum, terwijl Sara en ik naar het metrostation sjokten. ‘Hij heeft net ge-sms’t dat het om een misdrijf gaat. Jezus, wie zou Litza nou iets aan willen doen? Ze was zo’n lief meisje.’

De metro kwam aanrijden. Ik wilde iets zeggen, iets om Sara te troosten, maar ik was niet goed in dat soort dingen, vaak wist ik in dit soort gevallen niet wat of hoe ik het moest zeggen. We stapten in de metro, zochten een plek om te zitten. Ik vroeg me af

bij welke halte we moesten uitstappen. ‘Nog twee haltes,’ zei Sara, nadat we bij de eerste halte waren gestopt. Ik had de oortjes van mijn iPod afgedaan, maar miste die al snel. Ik vond het niet kunnen om hem nu op te zetten. ‘Hij staat buiten op ons te wachten.’

‘Wie?’ vroeg ik, even van de wereld.

‘Mijn neef, Pim.’

Ik knikte. We stopten bij de tweede halte, mensen stroomden naar binnen en naar buiten. Ik vond het interessant om mensen te bekijken, te constateren hoe verschillend iedereen was. De één was dik, terwijl de ander wel een paar kilo extra kon gebruiken. Je zag zoveel verschillende culturen bij elkaar. Ik had er nooit zoveel bij elkaar gezien. Het was interessant om te zien dat iedereen elkaar leek te accepteren, ook al had je een andere huidskleur. Op één dag - vooral in een stad als Amsterdam - zag je zoveel verschillende gezichten. Wat me ook opviel was de kleding. De één was heel keurig gekleed, de ander met zijn jeans halverwege zijn kont. Er kwam een jongen op de bank naast Sara en mij zitten. Hij zag er goed uit. Ik keek naar hem, probeerde oogcontact te maken. Hij keek niet eens op. Toen richtte ik mijn blik op Sara, die ook al in gedachten verzonken leek. De metro stopte en we stapten uit. Ik snoof onmiddellijk de geur van wiet op, een geur die in Amsterdam niet te missen is. Het was druk op dit station; waarschijnlijk veel reizigers die op weg naar school of werk waren. We liepen naar de uitgang. De zon prikte in mijn ogen; hij was feller dan een paar uur geleden. ‘Waar moeten we heen?’ vroeg ik. Mijn stem klonk rokerig, alsof ik een pakje sigaretten rookte. Ik kuchte. ‘Weet je hier de weg?’ Ik was een ramp als het ging over oriëntatie. Sterker nog, het was een wonder als ik op de plek van bestemming aankwam zonder het te vragen. Sara knikte. ‘Ben een paar keer geweest.’ Haar mobiel ging af. Ze pakte hem uit haar tas, tikte op het groene telefoontje en zei: ‘Ben er over een paar minuten.’ We liepen door terwijl ze

met haar neef praatte. We staken een drukke weg over toen Sara de verbinding verbrak. Ze wees naar een gebouw aan de linkerkant. 'Hier is het.'

Ik zag een politieauto voor de school geparkeerd en een busje van de lokale nieuwszender. Er liep een jongen op ons af. Ik zag meteen dat het Pim was; Sara en hij leken op elkaar, hadden dezelfde ogen, dezelfde vorm neus en ook hetzelfde bruine haar. Sara knuffelde Pim. 'Oh lieverd.' Pim leek zowat onze leeftijd. Hij kon ook één jaar of twee ouder zijn, maar veel meer niet. 'Ik vind het zo vreselijk voor je.'

'Ja.' Zijn ogen waren rood. Pim keek mij niet aan maar staarde omhoog terwijl hij met Sara knuffelde. Ik zag naast de ingang drie jongens staan. De middelste keek nogal nors. Hij droeg een zwart shirt met een doodskop erop en had een sigaret in zijn mond. Hij ving mijn blik op. De rechter jongen had een vriendelijkere uitdrukking op zijn gezicht. Hij droeg een felgeel shirt en een zwarte broek en had lang blond haar. De linker jongen paste zichtbaar niet in het rijtje; hij droeg "normale" kleding, een spijkerbroek, een legergroen Diesel shirt en gekleurde sneakers. Zijn haar was donkerblond en hij maakte een verzorgde indruk.

'En wie is dit?' vroeg Pim. Hij liet Sara los, die zich naar mij wendde. 'Pim, dit is een klasgenoot van me, Jenna. Jenna, dit is mijn neef, Pim.'

We gaven elkaar de hand. 'Gecondoleerd met je vriendin.'

'Ja, dank je.' Hij keek naar Sara. 'Ik ga naar binnen. Ga je mee?'

Sara knikte en liep achter Pim aan. Ze vroeg niet of ik mee wilde. Ineens kreeg ik het vervelende gevoel overbodig te zijn. Wat deed ik hier eigenlijk? Waarom was ik meegegaan? Sara was hier voor Pim, om hem te troosten, maar bij de deur draaide Sara zich om. 'Ga je mee?'

Ik knikte. Ik wist dat de ogen van de drie jongens op ons gericht waren, en ik deed mijn best om hen niet aan te kijken. Misschien

keken ze iedereen wel na die naar binnen liep? Ik vroeg me af waarom ze dat zouden doen, wat het nut ervan zou zijn. Het kon ook zijn dat ze Pim kenden en naar hem keken. In het schoolgebouw was het bijna net zo druk als buiten. Ik zag allerlei journalisten met leerlingen of leerkrachten staan praten of ze deden verslag voor de camera. 'Het is wel bevestigd dat het om een misdrijf gaat. Hoe het is gebeurd, wil de politie nog niet zeggen.'

'Jen, kom.' Sara pakte mijn arm en trok me mee. De schoolkantine zat overvol, overal zaten mensen, de tafels die stonden vol met glazen frisdrank. Iedereen had het over de moord. Ik zag twee meisjes zitten, van wie de één huilde, en het andere meisje met haar hand over haar rug wreef om haar te troosten. Ik vroeg me af waarom iedereen hier nog was, in plaats van thuis. Ik zou meteen mijn spullen pakken en naar huis gaan als er op school een moord was gepleegd. Sara liep naar een tafel waaraan, zag ik, een jongen en meisje zaten. Weer zat er iemand te huilen die door een ander getroost werd. Sara praatte met hen. Ik keek om me heen, er hing een trieste sfeer - wat ook volkomen logisch was. 'Iedereen mag gaan,' klonk een stem door de intercom. Zo te horen een vrouw. 'De lessen gaan niet door. Als iemand met de vertrouwenspersoon mevrouw van Dijk wilt praten, kan dat. Ze is bereikbaar tussen drie en vijf uur. Over hoe het nu verder gaat en wanneer de lessen weer doorgaan, krijgen jullie zo snel mogelijk bericht. Voor nu verzoek ik iedereen te vertrekken.' Langzaam sjokten de leerlingen naar buiten. Sara legde haar hand op mijn schouder. 'Kom, we gaan naar buiten.'

Ik knikte. We konden hier niet veel meer doen. Veel leerlingen druppelden naar de metro's en trams, er was ook een groep die op de fiets naar school was gekomen. Pim was met een agent aan het praten. Sara pakte mijn hand en zei dat we weg moesten. Ik was het met haar eens. We namen afscheid van Pim. Net als de meeste leerlingen liepen we naar het metrostation. We namen de

metro richting het centrum en belden onze groepsgenoten. Ze zaten dichtbij in een café en zouden wachten op onze komst.

3. Lola

'Lola, wil je mij dat spuitje aangeven?' Door het wilde en luide geblaf dat afkomstig was uit de bek van een jonge golden retriever kon ik Sofia, de bazin van het dierenasiel, nauwelijks verstaan. Het was tien voor drie, ik was net bezig met een jong katje terwijl Sofia de hond in bedwang probeerde te houden. 'Rustig maar,' probeerde Sofia hem te kalmeren. Ik zette de kat terug in het hokje waar hij eerder uitgehaald werd - er ontsnapte een klagend miauw uit zijn bek - en pakte het spuitje waar Sofia om vroeg. 'Dank je.' Ze greep het losse nekvel beet, controleerde het spuitje en stak toen de naald in zijn nek; hij piepte zachtjes. 'Waar is dat voor?'

'Ik geef hem iets kalmerends, dan kan hij lekker slapen.' Terwijl ze de hond aaide, keek ze mij aan. In haar ogen zag ik oprecht medeleven. Daarom was Sofia zo geschikt voor dit werk; ze zette zich voor de volle honderd procent in voor alle dieren. Of ze nu dik of dun waren, mooi of lelijk, het maakte haar niets uit, ze zorgde voor ieder dier even goed. 'Wat is er met hem gebeurd?' 'Laten we zeggen dat zijn vorige baas niet zo goed wist hoe je met een hond moest omgaan.'

Ik voelde een brok in mijn keel. Ik had medelijden met alle dieren die binnengebracht werden en mishandeld waren door hun baasjes. Zulke mensen verdienden een hoge straf, voor mijn part een lange gevangenisstraf, zodat ze goed konden nadenken over wat ze hadden gedaan. Ik aaide hem, de hond was in een diepe slaap en ademde regelmatig in en uit. 'Hoe heet-ie?'

'Dexter,' antwoordde Sofia. 'Lola, in de twee achterste kooitjes zitten twee nieuwe katers. Zou jij ze willen wegen en kijken of ze een gezonde indruk maken, anders bel ik Mirjam op.' Mirjam was de dierenarts. Zij zag altijd meteen of een dier iets mankeerde. 'Is goed.' Ik liep naar de kooitjes en zag dat de katers allebei een zwart vachtje hadden. Ze begonnen te miauwen zodra ze me

zagen. 'Hé, lieverds.' Ik opende een kooi en pakte één van de kittens eruit. 'Wat zijn jullie schattig.' Het katje begon me te likken, ik lachte. 'Nee, niet doen.' Ik liep naar een aparte ruimte waar we gewonde dieren behandelden. Ik deed het licht boven de tafel aan. Het was een felle lamp, zodat je alles goed kon zien. Ik zette de katten op de tafel, hij wilde er meteen vanaf springen maar ik hield hem tegen. 'Nee, schat. Ik moet je even bekijken.' Ik bekeek zijn gebit, keek of er onregelmatigheden in zaten. Het zag er goed uit; hij had geen afgebroken tanden. 'Ziet er goed uit.' Ik bekeek de pootjes, en de nagels. De kussens zagen en voelden goed aan, de staart zag er goed uit, de vacht was dik, en aan het uitvallen, wat aangaf dat het katje zo op het oog gezond was en zijn wintervachtje verloor. Ik zag geen reden om Mirjams hulp in te roepen. Ik zette hem op de weegschaal. Hij was niet te zwaar en niet te licht, precies goed. Ik zette de katten terug in zijn kooitje, sloot de deur en draaide 'm op slot. Nu was het de beurt aan het andere katje Ik voelde mijn mobiel trillen. Ik pakte hem uit mijn broekzak en zag dat het Jenna was. Ik nam op. 'Ja?' 'Heb je het al gehoord?' klonk ze hijgend. 'Er is een meisje vermoord, in Amsterdam. Daar ben ik nu.' 'Jen, rustig aan. Wat zei je? Een meisje vermoord?' 'Ja.' Ik ging op een kruk zitten, haalde een hand door mijn haar. 'Wie is het? Wat is er gebeurd?' 'De politie wil nog niets kwijt, ze onderzoeken de zaak. Ze is - was - de vriendin van een neef van een vriendin. Litza heette ze.' 'Litza,' zei ik. 'Zegt me niets.' 'Nee, hèhè, je kunt ook niet iedereen kennen.' 'Nou, ik ken in ieder geval meer mensen dan jij.' Ik had er meteen spijt van dat ik dit had gezegd. Ik wilde Jenna geen pijn doen, maar soms was het zo gemakkelijk bij haar te scoren op een pijnlijke manier. Jenna viel ook meteen stil, en ik besepte dat dat kwam omdat ze niet wist hoe ze moest reageren, of ze überhaupt wel moest reageren op mijn opmerking. 'Jen, sorry,' fluisterde ik.

‘Zo bedoelde ik het niet.’

‘Laat maar.’

‘Nee, niets laat maar. Stop daar nou eens mee en ga in discussie of zeg iets terug.’

‘Ik zie je straks.’ Ze had opgehangen. Ik vloekte; ik had het weer verpest, Jenna had willen praten en wat deed ik? Ik blafte haar af. Ik had vaak genoeg geprobeerd om milder tegen haar te zijn, zachter te zijn. Ze was ánders, en op de één of andere manier kon ik daar niet zo goed mee omgaan. Als ze, zoals vanochtend, zich afsloot ergerde ik me, maar als ze contact zocht zat ik er ook weer bovenop.

Ik opende de kooi waar de andere katten in zat. Hij zette zijn pootjes tegen mijn gezicht. Ik glimlachte. ‘Jij bent niet boos op mij, hè?’ Het katje likte me. Ik zag dat als een nee en nam hem mee naar de ruimte waar ik hem zou controleren.

Aan tafel waren mijn moeder en ik – zoals gewoonlijk – vooral aan het woord. Jenna zei alleen iets als er wat aan haar gevraagd werd of als ze iets wilde wat buiten handbereik lag. Mijn moeder nam een slok van haar wijn.

‘Weet je al hoe het is gebeurd?’ vroeg ik aan Jenna.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee.’

Meer kwam er niet uit. Ik keek mijn moeder aan.

‘Vreselijk hoor,’ zei mijn moeder. ‘Krijg je als ouder te horen dat je dochter is vermoord op school.’

‘Ze weten niet zeker of het op school is gebeurd,’ zei Jenna toen, ‘misschien is ze wel ergens anders vermoord. Ze onderzoeken het nog.’

‘Misschien is het straks wel op het nieuws.’

‘Ja,’ zei Jenna afwezig. ‘Misschien wel.’

‘Ik hoop dat ze de dader snel te pakken krijgen,’ zei ik. ‘Zo’n gek hoort niet los te lopen.’

We praatten er nog even over door, over het straffen van daders

en hoe dat in Nederland in zijn werk ging. Jenna was faliekant tegen de doodstraf, terwijl mijn moeder en ik er juist voor waren. Ik probeerde een discussie met Jenna aan te gaan, maar zoals gewoonlijk kapte ze het snel af.

We ruimden af en zetten de vuile vaat in de vaatwasser. Daarna deed ieder zijn eigen ding. Jenna liep naar boven, mam settelde zich voor de tv en ik belde Jason. Hij nam meteen op. 'Honey,' zei hij opgetogen, precies zoals ik hem wilde horen. 'Hoe is het?'

'Goed. Hé, kan ik langskomen?'

'Ja, natuurlijk. Is er iets?'

Ik vertelde het hem liever niet over de telefoon. 'Ik vertel het zo wel.'

'Oké, zie ik je zo.'

Ik zei tegen mijn moeder dat ik naar Jason ging.

'Maak je het niet te laat?'

'Nee.' Ik gaf haar een zoen. 'Doei.'

Het was tien minuten rijden met de scooter. Jason woonde in een groot vrijstaand huis, met een veel te grote tuin. Mooi was het zeker. Het huis had een rieten dak, waardoor het opviel tussen de "normale" huizen. De meeste ruimtes liepen in elkaar over, alleen de hal en het washok hadden een deur. De keuken had een kookeiland en een grote bar, die uitkeek op de prachtige tuin met zwembad. Het woongedeelte was knus ingericht, ook al was de ruimte gigantisch, wat een fijne sfeer creëerde. Er hingen veel schilderijen aan de muren en er was mooie sfeerverlichting. In de hoeken van de kamer stonden veel planten. De muren waren wit geschilderd, en het meeste meubilair was bruin of zwart. Wat nog het mooiste was: het huis leefde. Het was er tenminste niet zo'n dooie boel als bij ons thuis. Daar kon ik niet tegen, voor mij moest het leven, het moest gezellig zijn, er moest iets gebeuren. En bij Jason was dat altijd het geval. Zijn ouders, Amy en Leon, waren heel aardige mensen. Al vanaf de eerste keer dat ik hen zag, mocht ik ze. Ook met Jasons jongere broertje Lyam kon ik het

goed vinden. Hij was zestien, een typische puber. Ik voelde me thuis in dit gezin, hier kon ik mezelf zijn, en Jason waardeerde me om wie ik was. Ik parkeerde de scooter op de oprit en zette 'm op slot. Zowel de Mini Cooper van Amy als de BMW van Leon stonden op de oprit. Ik liep naar de voordeur en belde aan. Meteen sloeg Bosker de driejarige Rodesian Ridgeback aan. De deur ging open en Bosker sprong tegen me op, terwijl Jason hem bij zijn halsband wegtrok. 'Nee, Bos.' Ik stapte naar binnen en sloot de deur.

'Leert hij het nooit af?' zei ik, met een glimlach.

'Ik denk het niet.' Jason kuste me. Hij leek wel beter in zijn vel te zitten. Daar was ik blij om; ik vond het niets om hem chagrijnig te zien. De Jason die ik kende, was dat nooit.

'Kom.' Jason pakte mijn hand en nam me mee naar de woonkamer. De tv stond aan, voetbal. 'Waar zijn je ouders?'

'Uit eten.'

'En Lyam?'

'Bij vrienden.' Hij drukte zich tegen me aan. 'Wat is er allemaal aan de hand? Je klonk van streek.' Jason sloeg zijn armen om me heen. Dit was al goed genoeg; ik vond het heerlijk om zijn lichaam tegen dat van mij te voelen, zijn adem tegen mijn oor te voelen, zijn geur op te snuiven.

'Zullen we naar boven gaan?' fluisterde ik in zijn oor. Daar hoefde Jason niet over na te denken. Hij tilde me op. Ik gaf een gil, had dit niet verwacht. 'J, niet doen.' Hij zoende me.

'Straks klaag je niet. Dan durf je dat niet.'

Hij bracht me naar boven. Jason legde me op zijn tweepersoonsbed. Het was warm in zijn kamer. Hij lag bovenop mij, drukte zijn onderlichaam hard tegen dat van mij. Ik voelde mijn bloed sneller stromen. Ik wilde hem, ik wilde hem zo graag. Ik hielp Jason zijn shirt over zijn hoofd uit te trekken terwijl hij mijn beha losmaakte. Ik bracht mijn hand in zijn broek en hij kreunde van genot terwijl ik hem streelde. Jason kleedde zich uit.

Hij deed een condoom om terwijl ik me verder uitkleedde. Jason streelde mijn borsten en ik kreunde. Toen gleden zijn vingers mijn vagina in. 'Is het lekker?'

'Dat weet je wel.' Ik sloot mijn ogen, voelde mijn hart sneller kloppen, mijn ademhaling versnelde. Ik beet op mijn tong, toen ik voelde dat ik dicht tegen een hoogtepunt aanzat. 'Nu, J.' Hij kwam in me en ik gilde het bijna uit. Dit was onze manier om te vrijen en het was heerlijk. Ik voelde al mijn spieren aanspannen, terwijl ik vocht om het orgasme tegen te houden.

'Gaat het nog?' vroeg Jason.

Ik knikte, maar toen kon ik het echt niet langer tegenhouden en Jason kwam ook. Hij bewoog een paar keer sneller en toen voelde ik onze lichamen samensmelten. Het was het heerlijkste gevoel op aarde. Jason zoende me hartstochtelijk, terwijl hij nog in me was. 'Nog een keer,' fluisterde ik. Jason keek me aan, zei niets en begon opnieuw.

We stonden onder de douche, Jason stond achter mij en zeepte mijn lichaam in. Ik voelde zijn zachte, grote handen over mijn schouders, sleutelbeenderen en mijn hals strelen. Ik sloot mijn ogen. Het stromende hete water maakte me extra loom. Ik leunde tegen Jason en zuchtte: 'Zo kan ik wel eeuwen blijven staan.'

'Ik doe met je mee.' Jason draaide mij om, tilde mijn kin op en zoende me. Ik zoende hem terug, onze natte lippen plakten aan elkaar. Toen legde ik mijn hoofd tegen zijn borst en sloot mijn ogen.

Schoon en warm liepen we naar beneden. Ik nam plaats op een barkruk terwijl Jason twee glazen cola inschonk. Hij nam een gulzige slok, gaf mij een glas en schonk zijn glas weer vol. 'Dorst?'

Hij knikte. 'Dat krijg je, hè, van hard werken.'

'Opschepper.' Ik draaide me om en hoorde Jason lachen. Ik glimlachte, nam een slok en keek door het keukenraam naar

buiten. Het was niet de eerste keer dat ik aan Jenna dacht, terwijl ik hier was. Ik vroeg me af wat zij aan het doen was.

4. Jenna

Terwijl muziek de ijzige stilte in mijn kamer vulde, keek ik door het kleine zolderraam naar buiten. Het uitzicht was niets bijzonders: de weg, auto's, voetgangers, fietsers, kinderen die speelden. Niets bijzonders, precies het woord wat mijn leven omschreef. De laatste tijd moest ik er steeds vaker aan denken wat de betekenis van het leven was. Waarvoor leefde je? Voor wie leefde je? Je werd geboren, leefde en ging dood. Niets meer en niets minder. Ik werd er steeds depressiever van als ik zo dacht. Ik stond op, pakte mijn laptop, opende iTunes, zocht een nieuwe afspeellijst op van de band Nickelback en speelde hem af. Ik zette de computer weer neer, ging op mijn bed liggen, staaarde naar het plafond. Terwijl ik dat deed, pakte ik mijn mobiel die naast mij lag, keek op de display. Geen nieuwe berichten. Dat had ik ook niet verwacht, maar het deed me wel realiseren dat ik weinig echte vriendinnen had. Ik had er wel een paar, allemaal van de middelbare school, maar zij hadden ook hun groepjes en hobby's. Een paar hielden van échte Hollandse muziek à la Jan Smit, en dat was niet bepaald mijn muziek.

Ik viel steeds vaker uit de boot. Niet alleen qua muziek, maar ook wat jongens betraf. Ik had nog nooit een echte relatie gehad, iets wat ik op bepaalde momenten wel miste. Ik was wel eens jaloers op Lola; als zij zoende of knuffelde met Jason voelde ik vaak steken in mijn zij van jaloezie. Het leek me heerlijk om leuke dingen te ondernemen met je vriend, al was het maar een film kijken op de bank, je was samen, hield elkaars handen vast als het romantisch werd of spannend, leunde tegen elkaar aan, hij zou mij zoenen op mijn hoofd, of mijn nek, terwijl we popcorn aten, we zouden drankjes delen. Al die dingetjes, hoe klein ook.

Maar nee, dat was voor mij niet weggelegd. Dat soort leuke dingen zou ik misschien nooit meemaken. Ik voelde tranen in mijn ogen prikken en vocht ertegen. Ik had last van nachtmerries;

ze waren een tijdje weggeweest, maar sinds deze week had ik ze weer. Ik sliep er niet goed door, dacht er bijna de hele dag aan.

De reden dat ik geen vriend had was niet dat ik het niet zou willen, maar dat ik er bang voor was. Die angst was groter en groter geworden. Ik kneep in mijn dekbed. Niet hyperventileren, niet nu. Ik haalde diep adem, blies in en uit. Ik huilde en legde mijn handen tegen mijn gezicht. Ik wilde zijn gezicht niet voor me zien maar hij was op mijn netvlies gebrand. Ik zag zijn groene ogen, achter de dunne bril, zijn scheve grote neus, zijn grote mond, zijn blanke huid vol putjes, vermoedelijk veroorzaakt door acné. Ik drukte mijn hand voor mijn mond, om te voorkomen dat ik ging gillen. Ik probeerde mezelf te kalmeren, trapte tegen het muurtje waar mijn voeten tegenaan lagen. De muziek zorgde ervoor dat niemand - mijn moeder - mij kon horen. Ze wist het niet. Niemand wist het, en dat wilde ik ook zo houden.

Ik heb nooit iemand verteld wat er op dinsdagmiddag om vier uur, na het laatste lesuur was gebeurd in het natuurkundelokaal. Ik was toen vijftien jaar en zat in de tweede klas van de havo. Het was nu al vier jaar geleden maar ik kon me de details nog voor de geest halen, hoe het lokaal eruitzag, hoe het er rook. Het gebeurde op de tweede verdieping, je kon vandaar op het schoolplein kijken.

De school stond in een woonwijk, in het centrum. Leerlingen kwamen overal vandaan: uit de stad en ver daarbuiten. Er werd nog niet lang lesgegeven in dit schoolgebouw, dit was het tweede jaar. Terwijl ik nog in groep acht zat, werd de school gebouwd. Ik fietste er elke dag langs, als ik na school naar huis fietste. Ik wist al zeker dat ik na de basisschool naar deze school zou gaan.

We hadden twee uur natuurkunde gehad, een vak waar ik helemaal niet goed in was. De leraar, meneer Sommalius, vroeg - nadat iedereen weg was - of ik even een minuutje na wilde blijven. Ik had een vermoeden waar het over ging: over mijn cijfers. Ik had namelijk een onvoldoende en over twee weken was

er een belangrijk proefwerk dat ik goed moest maken, anders ging mijn gemiddelde nog meer omlaag. Ik vond het geen probleem om even te blijven.

Ik zat altijd achter in de klas, samen met twee vriendinnen en ik was al opgestaan om mijn tas in te pakken. Als ik had gezien dat meneer Sommalius de deur achter de laatste leerlingen die de klas verlieten op slot deed, zou ik meteen wel hebben gevraagd waarom dat nodig was als we toch alleen maar gingen praten. Maar ik zei niks omdat ik nog aan het rommelen was in mijn tas.

‘Ga zitten,’ gebod meneer Sommalius. Ik zette mijn tas op de grond en leunde tegen de rand van een tafel, niet wetend wat voor houding ik aan moest nemen. Het lokaal was lang en breed. Er waren acht tafels voor ieder vier mensen en bij de deur stond een bureau. Het rook er muf en naar zweet, en ik wist zeker dat het meneer Sommalius was die zo stonk. Als hij dichtbij was, was de geur bijna ondraaglijk. Hij had kennelijk nooit van deodorant gehoord, en er was vast niemand die het tegen hem zei. ‘Waar gaat het over?’ vroeg ik, op een onzekere toon.

‘Allereerst,’ begon hij, ‘wil ik zeggen dat je goed meedeed, deze lessen, Jenna,’ zei hij. Terwijl hij sprak, kwam hij steeds dichterbij. Ik keek hem afwachtend aan. ‘Heel goed. Je gaat vooruit. Nu alleen iets meer aandacht geven aan de theorie die we behandelen.’ Hij stond nu achter me. Ik durfde me niet te bewegen, verstijfde toen zijn handen op mijn schouders rustten. Ik had op moeten staan, en het hebben afgekap, wat het ook was dat hier stond te gebeuren, weggaan, maar dat deed ik niet. Ik begon te trillen, terwijl zijn vingers mijn schouders streelden, ik voelde zijn lichaam tegen mijn rug. ‘Ik weet dat je dit ook wilt.’

Ik was veel te bang. ‘Nee,’ piepte ik. ‘Nee, ik wil –’

Hij rukte me naar achteren, legde me languit op de tafels. Ik wilde overeind komen, maar hij was veel te sterk. ‘Ja, je wilt dit wel. Ik weet dat je dit wilt.’ Hij betastte me met zijn rechterhand, raakte mijn borsten aan, kneep erin, terwijl hij met zijn andere

hand mijn polsen vasthield. ‘Nee, niet –’ Hij gaf me een klap in mijn gezicht, mijn wang gloeide van de pijn. Zijn gezicht doemde voor me op.

‘Stoppen, nu stoppen, of ik doe je écht pijn.’ Hij rommelde aan zijn riem, met twee handen. Ik zag mijn kans schoon, gaf hem een harde trap, waardoor hij uit evenwicht raakte. Ik sprong op, pakte mijn tas, rende naar de deur. Die was op slot. ‘Shit!’

‘Wil je eruit?’ Ik hoorde hem vloeken. Mijn benen trilden. Op het bureau bij de deur lag een sleutel, al bibberend slaagde ik er tenslotte in de deur te openen. Ik rende naar buiten. In de fietsenstalling durfde ik me te laten gaan, ik huilde lang en hard. Mijn wang brandde nog van de klap. Ik hoopte maar dat niemand het zou zien. Snel pakte ik mijn fiets en racete weg.

Nu nog steeds had ik last van angstaanvallen als ik langs mannen of jongens liep of fietste, als die alleen maar naar me keken. Het sloeg nergens op, ze deden niets, keken alleen maar, en toch kreeg ik er de kriebels van en moest ik naar adem happen. Het was niet eerlijk, het had niet mogen gebeuren.

Ik had mijn mond gehouden, had het niemand verteld. Mijn moeder en Lola zouden me toch niet geloven, zouden denken dat ik op aandacht uit was.

Ik kon me niet voorstellen dat er meiden waren die hierover zouden liegen voor een beetje aandacht. En als het zo was dan zou ik naar hen wel willen toeschreeuwen wat ik had meegemaakt, eens kijken of ze het dan nog zo leuk zouden vinden.

Dat jaar had ik nog les van meneer Sommalius, daarna liet ik het vak zo snel ik kon vallen. Hij had het nooit meer geprobeerd - althans niet in de les, maar later wel ergens anders -, en als hij te dichtbij stond, en ik mijn lichaam voelde verstijven door zijn aanwezigheid, liep ik gauw weg, naar de wc zogenaamd voor wat water of naar de andere kant van het lokaal. Als iemand me vroeg wat er was, zei ik dat hij te erg stonk – wat ook waar was –

of dat ik misselijk was. Of ze me geloofden, weet ik niet, had er nooit op gelet of naar gevraagd. Het waren helse uren waar ik iedere keer weer doorheen moest.

Dat was nu verleden tijd. Maar zo gemakkelijk was het niet dat ik het zomaar kon vergeten. Kon ik maar stoppen met die stomme angstaanvallen, de huilbuien, de ups en downs die er continu waren. Kon ik maar net zo zijn als Lola, vrolijker, zorgelozer door het leven gaan, met een lieve vriend, populair, altijd iets te vertellen hebben. Was ik maar normaal.

Toen kwam er die klote scheiding van mijn ouders nog bij. Het kon niet beter. Goed gepland, pap, ik ben trots op je. En toch hield ik van hem; ik kon hem niet haten om wat hij had gedaan. Het was fout geweest om je gezin te laten stikken voor de eerste de beste vriendin, om zoveel jaren samen weg te gooien, maar ik sprak niet uit ervaring. Wist ik veel hoe het voelde om verliefd te zijn - dat gevoel had ik nooit gekend - te trouwen, kinderen te krijgen, en na twaalf jaar iemand tegen te komen waar je je vrouw en kinderen voor in de steek wilde laten. Ik wist dat het voor mijn vader niet makkelijk was geweest om deze stap te zetten. Maar ja, iedereen roddelde er natuurlijk over, verzon allerlei leugens, die zich verspreidden en binnen de kortste keren weer bij jou terecht kwamen. Dan merkte je wel dat de wereld heel klein was en die werd op deze donkere zolder steeds kleiner. Ik stond op, zag dat het half elf was, tijd om te gaan slapen. Ik trok mijn pyjama aan en liep naar de badkamer. Ik poetste mijn tanden, verwijderde de make-up van mijn gezicht, deed een plas, waste mijn handen, deed het licht uit en liep naar beneden.

‘Ik ga slapen.’ Mijn moeder zat op de bank, rookte een sigaret, de tv stond aan.

‘Oké, lieverd.’ Ik gaf haar een zoen en liep terug naar mijn kamer. Ik hoorde Lola’s scooter het pad op rijden, zag de lichtbundels schijnen. Ik hoorde de voordeur opengaan en toen weer dichtklappen, terwijl ik de trap naar mijn zolderkamer op liep.

Lola zei iets tegen mijn moeder. Ik wilde luisteren, maar ik kon het niet verstaan. Ik sloot de deur. Ik pakte mijn laptop, keek of ik een e-mail had - niets bijzonders - en sloot af.

*

Het was niet zo dat ik vrouwen haatte. Nee, dat helemaal niet. Ze kunnen alleen zo dom zijn. Ik vroeg me regelmatig af of alle vrouwen zo naïef waren. Misschien waren ze dat ook wel. Wat wist ik nu van vrouwen? Ik wist dat ze uren voor de spiegel stonden om zich voor te bereiden op een feest, en dan nog zagen ze er negen van de tien keer niet aantrekkelijk uit. Ik wist dat de meeste vrouwen en meisjes van rokken en jurken hielden. Vaak vond ik dat geen gezicht. Ik vond wel dat je een mooi slank lichaam moest hebben en niet dik om een kort rokje te mogen dragen.

Ik zag ook steeds vaker van die meiden met een kaalgeschoren kop en een tuinbroek. Geen gezicht.

Waar ik me nog het meeste aan ergerde: dat eeuwige gezeur om niets. Ze moesten altijd wat te zeiken hebben, leek het wel, om de kleinste dingen. Ik kende een meisje, dat al helemaal over de rooie ging als haar nagel brak. Een gebroken nagel, verdomme! Alsof dat het eind van de wereld was. En als je dan zei dat hij wel weer aangroeide, kreeg je nog bijna een klap voor je smoel ook.

Meiden.

Valt niet mee te leven.

*

5. Lola

Het was half negen, de zon scheen. Er raasden veel auto's voorbij mijn huis, de meeste op weg naar hun werk, of het waren moeders die hun kinderen naar school brachten. Donderdag, nog even en dan was het weekend, ik kon niet wachten. Eerst werken, dan eten, douchen, even relaxen en dan lekker uit. Nog twee dagen naar school; dat hield ik wel vol. Trouwens, zo erg was het nu ook weer niet.

Ik zette de tv in de woonkamer aan, begon te zappen. Ik vond het heerlijk om nog even tv te kijken voor ik naar school ging. Ik voelde me er ontspannen door. Ik hoorde gerommel, wat betekende dat Jenna weer bezig was, ze kon vast iets niet vinden. Als Jenna iets niet kon vinden - wat vaak het geval was - hoorde ik vaak gevloek en gestamp. Mijn moeder was net naar haar werk vertrokken. Ze werkte als secretaresse op een advocatenbureau, belde met cliënten, hield de geplande afspraken in de gaten, hielp met het voorbereiden van vergaderingen en notuleerde tijdens een gesprek. Jezzie kwam naar me toe, ging zitten en miauwde. 'Ik heb je al eten gegeven. Je zult het moeten volhouden tot vanavond. Dan mag je weer,' zei ik streng, en zapte door naar het nieuws. Jezzie keek verontwaardigd een andere kant op, alsof ze beledigd was.

Het nieuws ging over het vermoorde meisje. Ik zette de tv harder en luisterde aandachtig. 'Het is ondertussen bekend dat het slachtoffer werd gedrogeerd, daardoor vermoedelijk buiten westen geraakt is en toen gestikt. De autopsie op het stoffelijk overschot zal ons meer kunnen vertellen over wat er daadwerkelijk is gebeurd. Bekenden en familie van het slachtoffer hebben laten weten dat ze het erg appreciëren dat ze zoveel met de vele bliken van medeleven ontvangen. Er worden veel

bloemen gelegd bij zowel de school van het slachtoffer in Amsterdam als bij het slachtoffer thuis. Litza mocht slechts negentien jaar oud worden.'

'Jezus.'

'Wat?' Ik schrok van Jenna. Ze stond opeens naast me.

'Oh, het nieuws over dat meisje. Ze weten hoe het is gebeurd. Wat een hufters lopen er toch rond.'

'Ongelooflijk.'

'Ja.' Ik wist niet wat ik verder nog moest zeggen. Jenna was mijn zus en ik hield van haar, maar als we bij elkaar waren hadden we elkaar nauwelijks iets te zeggen, leek het wel. Ik stond op en liep naar de keuken.

'Hoe laat moet je weg?' vroeg ik.

'Over een uur,' kreeg ik als antwoord.

Ik knikte. 'En jij?'

'Zo.' Ik pakte mijn tas in, Jenna keek ondertussen zwijgend toe. Waarom staaarde ze zo? Ik kon er niet tegen als iemand naar me keek zonder iets te zeggen.

'Kun je het goed zien allemaal?' snauwde ik. Ze keek meteen weg. Ik zuchtte, liep naar boven. Ik poetste mijn tanden en bracht lipgloss aan op mijn lippen. 'Perfect.' Mijn mobiel ging, het was Sinara. Die wilde vast weten in welk lokaal we als eerste les hadden. 'Si, vertel het eens.'

'Ben je al onderweg?'

'Bijna. Hoezo?'

'Kan ik misschien meerijden? Gisteren heeft één of andere sukkel mijn fiets gejat.' Ik kon er niets aan doen, maar ik moest lachen - hoe ze dat zei, het klonk grappig, terwijl het dat helemaal niet was.

'Ja, lach jij maar.'

'Sorry, vind het wel klote voor je. Ik sta over drie minuten voor je deur.'

'Je bent mijn held.'

‘Heldin,’ zei ik mat. ‘Laten we het vrouwelijk houden.’

Sinara lachte. ‘Mutsin.’

‘Hé, ga nog even zo door en ik rijd alleen naar school.’

‘Dat doe je toch niet.’

‘Dat is waar. Daar ben ik te sociaal voor.’ Ik liep naar beneden, pakte een tweede helm uit de bak in de gang.

‘Thanks, babe.’ Ze hing op.

‘Jen, ik ga.’ Ik pakte mijn sleutel. Jenna zei gedag en richtte haar blik terug op de tv. Bijna ontglipte me een nare opmerking, maar ik slikte het in en vertrok met de scooter. Onderweg kwam ik een stoplicht tegen en voor de verandering stond deze op rood. Er werd getoeterd, ik keek in mijn spiegel. Dat deed ik altijd als er werd getoeterd. Ik wilde altijd zien wie er probeerde aandacht te trekken. Een getinte jongen in een sportauto stak zijn tong naar me uit. Hij dacht dat hij stoer was met zo’n mooie auto en luide muziek. Sukkel. Ik vond het best zielig om te zien hoe sommige jongens indruk probeerden te maken op meisjes door stoer te doen.

Het licht was nu groen, en ik zette mijn voet op het gaspedaal, nam de bocht naar rechts en bij het derde huis stopte ik en toeterde. Meteen ging de deur open. Sinara rende naar buiten. Ze pakte de helm uit de buddy. ‘Straks komen we nog te laat door dit hele gedoe.’ Ze zette de helm op, nam achterop plaats en greep mij stevig vast.

‘Nee, dat laat ik niet gebeuren.’ We reden keurig op tijd het schoolplein op. Ik had er een hekel aan om te laat te komen als ik een afspraak had. Hoeveel moeite kostte het om op tijd te zijn? Dat scheelde al zoveel minder stress. Ik zette de scooter in de stalling, we stapten af en stopten de helmen in de buddy. ‘Ik hoop dat het niet gaat regenen,’ mopperde Sinara.

‘Hoezo?’ Ik was bezig met het slot. ‘Was dat voorspeld?’

‘Nee, maar ik voel het.’

Ik lachte, schudde mijn hoofd. ‘Si – die ideeën van jou ook af en

toe.' We liepen naar de ingang.

'Niet zeuren, hè, als het vanmiddag wel regent,' zei Sinara.

'Nee, nee, ik zal niet zeuren.'

'Hé, trouwens, had je het gehoord van dat meisje? Erg hè?'

'Zeker. Ja, Jenna was in Amsterdam, op die school waar dat meisje was gevonden.'

'Hoezo?'

'Ach, weet ik het. Jenna zegt nooit iets, maar goed, maakt niet uit. Het blijft klote.' We liepen naar de poortjes, waar we onze pasjes moesten laten zien. Die werden gescand zodat de uren dat je aanwezig op school was, konden worden geregistreerd. Zo kon men controleren of je veel spijbelde. Zodra we de poortjes uitliepen, stopte de teller. Het was toch een soort van veiligheid, maar aan de andere kant, school leek hierdoor wel een gevangenis. We liepen de trap op, terwijl we verder praatten over het vermoorde meisje. Iedereen had het erover. 'Ik ben bang,' hoorde ik een meisje zeggen. Sinara keek mij aan, kennelijk om te zien wat ik daarop te zeggen had. Ik stond bekend om mijn harde opmerkingen. Ik schudde mijn hoofd. 'We gaan.' Het lokaal was open, de rest van de leerlingen zaten al klaar. De leerkracht was er nog niet. Sinara en ik namen plaats naast Demi en Frank. 'Hé, waar is J?'

'Wc,' antwoordde Frank.

Frank was een vrolijke jongen, hij had kort blond haar, met veel gel erin, zijn kledingstijl zat een beetje tussen klassiek en modern in; hij droeg vaak giletjes. Dat was wel apart bij ons op school, maar ik schatte mensen wel vaker verkeerd in. Als je Frank zag en hem niet kende, dan maakte hij een vage indruk. Hij was soms nog steeds een beetje oppervlakkig, maar je kon wel met hem lachen. We hadden elkaar aan het begin van het eerste jaar leren kennen. We moesten een opdracht maken samen met Frank en Demi, een mooi en stil meisje. Hij had iets met Demi, een meisje met lang blond haar, blauwe ogen en heel slank. Ze was nog net

niet zo slank zodat je haar ribben kon zien, maar het scheelde niet veel. In het begin van dit jaar kon ik ook niet zo goed met Demi opschieten; we hadden vaak meningsverschillen. Ik was nu eenmaal koppig, en zij had nogal uitgesproken ideeën. Na veel overleg kwamen we er altijd wel uit, maar in het begin was dat wel eens lastig geweest.

De deur sloot zich, dat bracht me terug uit mijn gedachten. Jason kwam snel binnengeslopen, ging achter mij zitten. 'Heb je het gehoord?'

'Wat? Van dat meisje?'

'Ja. Echt laag om zoiets -'

'Jason en Lola, willen jullie ook zo vriendelijk zijn om te draaien, de juiste spullen te pakken, voor je te leggen en op te letten?' Ik voelde Jasons hand even op mijn schouder rusten, hij liet los en hield de rest van de les zijn mond. Sinara legde een klein briefje neer waarop stond: ga je mee naar de stad straks? Wil nieuwe kleding kopen voor zaterdag.

Ik knikte en stak mijn duim op. Ik had ook zin om te shoppen; lekker geld uitgeven, dat was hoognodig. De les was na vijftig minuten eindelijk voorbij, het was geen boeiende les geweest. We pakten onze tassen weer in. Jason greep mijn hand. Ik glimlachte.

'Wat is er?'

'Niets. Je ziet er gewoon zo mooi uit.'

'Slijmbal.'

'Hé, waarom zou ik daarover liegen? Jason legde zijn handen in mijn nek en kustte me. De klas maakte smakgeluiden. Ik lachte. 'J, we moeten -'

'Hé, ik wil gewoon bij jou zijn.'

'Dat snap ik, maar -' Iedereen was al weg. 'Straks komen we te laat.'

'Ze wachten maar.' Hij bracht zijn hoofd weer naar me toe. Normaal was hij nooit zo klef. Gisterochtend had hij ook al een beetje raar gedaan. Ik zei hem nog een keer dat we te laat

kwamen, en toen bond hij in. We liepen naar het lokaal voor de volgende les. Onze leraar, meneer Mei, vertelde ons dat het laatste uur vandaag niet door zou gaan. De reden daarvoor interesseerde niemand. We waren om twaalf uur klaar met de lessen - dat was voor ons goed genoeg. Jason vond het niet leuk dat ik niet met hem mee naar zijn huis ging. Ik had hem verteld dat we elkaar snel weer zouden zien, en tot mijn verbazing stemde hij hier mee in. Ik had verwacht dat hij boos zou worden, maar het viel mee.

Na de les pakte Sinara en ik mijn scooter en reden we naar het centrum. Het was nog niet zo druk, omdat het nog vroeg was en het ook een doordeweekse dag was. We liepen het ene na het andere kledingwinkeltje in en weer uit. Sinara wilde een stoer topje en een rok. Ik zocht een jurk en eventueel ook een topje. We zochten nu gerichter, liepen alleen winkels in waar we vaker iets hadden gekocht. Sinara en ik hadden dezelfde kledingsmaak en we gingen met de mode mee.

‘Kijk, is dit niet wat voor jou?’ Ik had een haltertopje uit een rek gepakt en hield het omhoog. Ze pakte het van me over en knikte. ‘Ja, hij ziet er mooi uit. Ik ga hem passen.’ Terwijl Sinara het kledingstuk paste, keek ik nog eens in de rekken. ‘En, staat-ie?’ Nu ze het aan had zag het topje er nog beter uit.

‘Ja, prachtig.’ We zochten verder voor mij, maar dat was vergeefse moeite. Sinara rekende af. ‘Fijne dag!’ zei de verkoopster.

‘Hetzelfde.’

‘Ik weet niet hoe het met jou zit,’ zei Sinara, ‘maar ik heb best wel honger.’

We zochten een leuke lunchroom op. Zodra we zaten, kwam er een serveerster onze kant op. ‘Kan ik iets voor jullie inschenken?’

‘Ik lust wel een jus d’orange.’

‘Ik ook, alstublieft.’

We bekeken de kaart. Er stond niet veel op, maar wat er opstond

klonk allemaal wel erg lekker.

‘Wat neem jij?’ vroeg Sinara.

‘Ik neem een broodje gezond.’

‘Ik denk dat ik een tosti neem,’ zei ik bedenkelijk. Ik dacht aan Jason. Hij nam elke dag wel een tosti. Het was een verslaving van hem. Ik glimlachte bij de gedachte. Ik hoopte dat hij een leuke middag had. Ik wist niet wat zijn plannen waren, ik zou hem straks wel bellen. Misschien wilde hij vanavond langskomen.

‘Ja, dat is ook lekker. Hm - nee, ik ga toch voor het broodje gezond.’

De serveerster zette onze glazen neer. ‘En weten jullie al wat jullie willen eten?’

We bestelden een tosti kaas en een broodje gezond. Ik wist dat Sinara erg op haar lijn lette. Ze at bijna geen vetten, was dol op gezond eten. Ik had respect voor haar; ik zou het niet kunnen om zoveel gezond te blijven eten. Ik wilde ook af en toe genieten van een lekker patatje. Sinara had al jaren geen patat gegeten, had ze me verteld.

De zon begon te schijnen. Ik voelde de warmte meteen op mijn gezicht branden. Heerlijk. ‘Zullen we gewoon de hele dag hier blijven zitten?’

‘You wish. Nee, girl, we gaan voor jou ook iets scoren.’

‘Scoren nog wel,’ zei ik.

‘Ja, tuurlijk. Jij gaat er zaterdag ook fantastisch uitzien.’

Ik keek haar vragend aan. ‘Maar dat zie ik er toch altijd uit?’

Ze gaf me een klap tegen mijn schouder, en wilde iets zeggen. Toen was haar aandacht afgeleid - ze keek ergens naar. ‘Zie je die jongens?’

Ik keek om, zag twee jongens tegen een muurtje leunen. ‘Ja, wat is daarmee?’

‘Ze staan ons al de hele tijd aan te staren.’

6. Jenna

‘Jen, verdomme, je ziet toch dat je hem verkeerd vasthoudt? Laat mij het maar doen.’ Lola pakte de katten van me af. Het was zaterdagmiddag. Lola en ik werkten allebei in het dierenasiel.

Er waren nieuwe kittens binnengebracht, die gecheckt moesten worden. Volgens Lola deed ik het helemaal verkeerd, wat heel eigenaardig was, omdat ik er zeker een half jaar langer werkte dan zij en nog nooit commentaar had gekregen. Ze probeerde altijd de baas over me te spelen, omdat ze wist dat ik vaak over me heen liet lopen. ‘Dan doe je het toch zelf.’ Ik liep naar de deur. ‘Oh, weglopen is lekker volwassen. Ja, goed zo, Jen. Ga maar weg.’

Het liefst had ik haar keel nu dichtgeknepen. Van dit soort sadistische gedachten schrok ik in het begin nog wel maar nu kon ik daar niet meer wakker van liggen; dat deed ik wel om andere dingen. Ik sloot de deur achter me, liet haar alleen. Ze stikte er maar in. Ik hielp haar niet meer. Mijn benen waren slap, ze trilden lichtjes. Ik zuchtte en voelde weer hoofdpijn opkomen. Ik had niet weg moeten lopen, zo liet ik weer zien dat ik zwak was. Ik had gewoon moeten zeggen dat zij degene was die het fout deed en niet ik. Ik liep naar de kantine, zette een plastic beker onder het apparaat en drukte op het knopje voor heet water. Terwijl het apparaat de beker vulde, nam ik me voor dat ik de volgende keer dat ze me zoiets flikte, haar wel op haar nummer zou zetten.

Hoe vaak had ik me dat al voorgenomen? Te vaak. Vaak genoeg. Ik pakte het bekertje en nam toen een zakje thee.

‘Jenna!’ hoorde ik Lola roepen. Ik zette het bekertje op tafel, pakte een lepeltje en twee suikerklontjes, deed die erin en begon te roeren. ‘Jenna!’ Oh, ineens had ze me wel nodig? Ik wachtte nog even en liep de kantine uit. ‘Ja?’

‘Kom eens gauw.’ Ze pakte mijn arm vast en trok me mee.

‘Wat is er?’

Lola stopte bij een kooi. ‘Ik denk dat ze gaat bevallen.’ Ik keek in de kooi en zag een zwarte poes liggen. Ze miauwde, haar buik was opgezwollen. Ik opende het kooitje. ‘Bel Sofia en Mirjam. Ze zijn naar een vrouw om een hond op te halen, maar bel ze op. Misschien kan één van hen nu komen.’

‘En dan? Jen, ze gaat bevallen.’

‘Doe nu maar. Ik weet wat ik doe.’ Lola keek me ongelovig aan, zuchtte en liep naar het kantoor om te bellen.

Ik aaide de kop van de poes. ‘Blijf maar rustig en dan komt het allemaal goed.’ Ik pakte een tafel, die op wieltjes reed, zette hem voor de kooi, pakte twee handdoeken uit de kast, spreidde die op tafel uit. Ik legde de poes erop en aaide haar, om haar te kalmeren. Ze miauwde zachtjes.

‘Ze komen eraan,’ zei Lola.

‘Mooi.’

‘Wat doen we nu?’

‘Wachten op Sofia en Mirjam,’ antwoordde ik.

Met zijn vieren hadden we de bevalling gedaan en er waren toevallig genoeg ook vier kittens. We keken allemaal toe, terwijl ze dicht tegen hun moeder aan lagen te slapen.

‘Gelukkig had ik nog een mand,’ zei Sofia.

We zaten in de kantine na te praten. Sofia liet ons eerder naar huis gaan. ‘Bedankt voor jullie hulp, meiden. Geniet nu maar lekker van het weekend.’

‘Dat gaat zeker lukken,’ antwoordde Lola.

‘Gaan jullie uit?’ vroeg Mirjam.

‘Ja,’ zei Lola.

‘Nee.’

‘Jen niet, maar ik wel.’

‘Oké. Doe je wel voorzichtig, Lola?’

Er verscheen een frons op Lola’s gezicht. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Na dat meisje moet je zeker oppassen,’ zei Mirjam. ‘Houd je glas goed bij je.’

‘Ja, ik let heus wel op.’

Ik had al verscheidene keren achter op een motor gezeten bij mijn vader, maar op een scooter was anders. Achter op een motor vond ik het op de een of andere manier veiliger dan bij Lola op de scooter. Misschien juist omdat Lola de bestuurster is. Lola maakte het kettingslot los, legde die in de buddy, waar ook de tassen in lagen. Mijn zesde zintuig speelde op; ik voelde dat we bekeken werden. Ik keek om me heen, zag niemand, maar vóelde dat er ogen op ons gericht waren. ‘Jen, stap op.’ Nog steeds - terwijl ik opstapte - voelde ik die ogen priemen.

‘Houd je goed vast.’ Lola raasde weg. Het was prettig om de wind in mijn gezicht te voelen. Ik snapte wel dat Lola het fijn vond op een scooter te rijden, maar ik hoefde niet zo nodig een scooter te besturen. Ik had genoeg aan een fiets, al zou het af en toe handig geweest zijn als ik mijn rijbewijs had gehad. Soms had ik er spijt van dat ik was gestopt met rijlessen, dat ik niet had doorgezet. Aan de andere kant, ik was best bang en als je bang was, moet je niet achter het stuur kruipen. Dat was gevaarlijk. Ik wilde zeker geen ongelukken op mijn geweten hebben. Lola kon goed scooter rijden, en ik wist zeker dat ze het liefst vandaag nog autorijlessen zou nemen. Maar ze had er niet genoeg geld voor en moest nog sparen.

We kwamen thuis. Er stonden twee auto’s op het pad. Eén ervan was van mijn vader. Waarom was hij hier? We stapten af.

‘Hij heeft hier niets te zoeken,’ siste Lola.

‘Lo -’

‘Wat? Het is toch zo?’ Ze was fel, maar ik wist dat er meer achter zat. Ze was niet boos op hem. Ze was boos op zichzelf. Ze deed dan altijd heel stoer, maar zo voelde ze zich niet. Ze zette haar scooter neer, en we liepen door naar de achterdeur.

‘Pak dan je spullen en ga.’ De stem van mijn moeder klonk hoog.

‘Ga alsjeblieft. Je wilt er niet bij zijn, toch? Dat is wat je zegt. Je weet dat het diner heel belangrijk is voor mij. Ik vraag je verdomme niet veel en dit -’

‘Sanne, kom nou -’ Mijn vader klonk onzeker, iets wat helemaal niets voor hem was. Normaal was hij vol zelfvertrouwen, zeker van zijn zaak.

‘Ga alsjeblieft, Eric.’

‘Wat is er?’ vroeg Lola, quasi onschuldig, toen ze naar binnen liep. Mijn ouders stonden in de woonkamer. Mijn moeder had haar armen over elkaar, ze keek boos. Mijn vader zat op de bank, met zijn mobiel in zijn handen.

Eric keek verschrikt op. ‘Dag meiden.’

‘Wat is er aan de hand?’ herhaalde Lola. Ik wierp haar een waarschuwende blik toe. Ze moest niet te ver gaan, niet nu. Lola moest leren wanneer ze moest stoppen met een discussie. Ze wist alles beter, dacht ze. Haar mening volstond en ze kon wat hard uit de hoek komen, soms kwetsend.

‘Niets,’ zei mijn moeder. Ze liep naar de keuken.

‘We zijn niet blind en niet doof. Je kunt ons wel vertellen wat -’

‘Lola,’ siste ik.

‘Wat? Zeg jij dan eens wat. Jij zegt ook nooit iets!’

We stonden nu in de keuken. Mijn moeder stond tegen het aanrecht geleund.

‘Lola, stoppen,’ zei mijn moeder.

‘Oh, nu doe ik het? Ik zeg alleen dat -’

‘Je zegt genoeg, Lola. Stop daar eens mee.’

‘Weet je wat? Fuck lekker op.’ Ze liep stampvoetend naar boven.

‘Lola!’ riep Eric haar na. Hij was ons gevolgd naar de keuken.

‘Ze komt toch niet terug,’ zei ik.

Hij keek mij aan. ‘Dat weet ik. Kom eens hier.’

Als ik me niet goed voelde, knuffelde ik vaak met mijn vader en dat hielp dan wel. Ik kon goed met hem praten, als ik ergens mee zat. Mijn band met hem was misschien wel sterker dan de band

met mijn moeder. Met haar kon ik wel praten, maar ging het meer over koetjes en kalfjes. Een tijd geleden - vooral na mijn aanvaring met de leraar - konden we helemaal niet met elkaar overweg; we maakten alleen ruzie. Ik vertelde mijn vader meer en gaf mam de rust die ze nodig had. Ze had al genoeg aan haar hoofd. De handen van mijn vader om me heen gaven me een rustig gevoel. Even kreeg ik het gevoel dat we een sprong in de tijd hadden gemaakt, dat we een jaar terug waren, toen hij hier nog woonde en alles normaal leek te zijn, we een normaal gezinnetje waren. Soms wilde ik dat we weer dat gezin waren, ouders te hebben die van elkaar hielden, geen ruzies meer met Lola.

‘Ik ga weer, lieverd.’ Hij gaf me een zoen op mijn voorhoofd en liep richting de voordeur. Ik wilde niet dat hij zou gaan, maar ik kon moeilijk zeggen dat hij moest blijven. Hij stond even stil, keek me bedachtzaam aan en zei: ‘Zou jij - en Lola misschien ook - morgen kennis willen komen maken met Susie?’

Ik had mijn armen over elkaar geslagen en knikte. ‘Ja, is goed. Ik zal Lola vragen of ze ook wil.’

‘Laat het me maar weten, dan overleg ik even met Susie over het tijdstip.’

‘Oké.’

Hij gaf me nog een zoen en zei: ‘Laat je niet kisten.’

Meteen voelde ik tranen prikken in mijn ogen. Niet janken, hield ik mezelf voor. Hij vertrok en ik sloot de deur.

Ik lag languit op de bank en keek tv. Na het vertrek van mijn vader was de stemming veranderd. Mijn moeder had weinig gezegd, iets wat niets voor haar was. Tijdens het eten praatte ze normaal veel meer. Lola was ook stil geweest en meteen naar boven gegaan nadat ze haar bord leeg had gegeten. Ik had niets gezegd en niets gevraagd. Ik wilde wel weten wat er was voorgevallen, waarom mijn vader hier was geweest. Waarom

hadden ze ruzie gemaakt?

Er stond een glas cola en een bakje chips op het tafeltje. Een kussen ondersteunde mijn hoofd. Ik was moe, maar wilde nog niet naar bed. Het was pas tien uur. Lola was zich gereed aan het maken voor haar wekelijkse avondje stappen. Uit haar speakers klonk rapmuziek en ik hoorde gelach vanuit haar kamer. Sinara was er ook. Ze hadden een fles Canei meegenomen en dronken alvast om in de stemming te komen. Mijn moeder was naar een vriendin gegaan; die kwam voorlopig nog niet thuis. Ik vond het helemaal niet erg om alleen te zijn, dan kon ik tenminste mijn eigen gang gaan.

‘Ik ben zó klaar met hem,’ hoorde ik Sinara zeggen. De muziek was gestopt, ze kwamen naar beneden. ‘Ja, dat kan ik me voorstellen.’ Lola omklemde twee glazen, Sinara de fles Canei. Ik besloot niets te zeggen, anders werd ik toch maar afgesnauwd en daar had ik nu geen zin in. Ik stond op. ‘Lola, pap vroeg of je morgen zijn vriendin wil ontmoeten.’

Lola wierp Sinara een blik toe, alsof die voor haar een antwoord moest geven. Toen trok ze een gezicht. ‘Best.’

‘Oké.’ Ze schonk twee Bacardi cola in, gaf er één aan Sinara, nam een slok, keek mij aan. ‘Wil je er ook één?’

Ik dronk niet veel alcohol, maar vond het af en toe wel lekker om alcohol te drinken, dat gaf een aangenaam gevoel. Als ik dronk, waren het niet meer dan drie drankjes.

‘Nee, dank je.’ Ik ging weer op de bank liggen, pakte een handje chips. Ik hoorde hen praten over een jongen. Ik had geen enkele behoefte om te weten wat ze allemaal uitspookten en zette de tv harder. Lola ging op de stoel zitten, zette haar glas neer en zei: ‘Ga je mee uit?’

‘Ik?’

‘Nee, de kerstman,’ zei ze sarcastisch. ‘Ja, natuurlijk jij.’

Ik keek hen achterdochtig aan. Hier zat iets achter, dat moest wel. Lola vroeg mij nooit mee uit. Waarom nu ineens wel? ‘Lola, ik